

SOFIA'S CAMPING

2

De dood gaat op kamp

Lekker lezen
op vakantie!

SUSANNE HANIKA

De pinkstervakantie in Beieren was begonnen met stralend zonnig en warm weer. Het Hirschgrundmeer lag stil en vredig te schitteren tussen de hoge bomen en nodigde uit om te gaan zwemmen. In de hoge berken zat een vink te zingen.

Na de eerste stormloop op de campingwinkel, waar ik elke ochtend de knapperige broodjes van bakker Meierbeck verkocht, stond ik voor de receptie om me heen te kijken. De camping was bijna helemaal bezet; geweldig natuurlijk voor mij als kersverse campingeigenaar. Mijn vaste gasten vonden dat minder geslaagd, want naast de talloze nieuwe campinggasten kwam vandaag een groep van veertig jongeren met drie begeleiders. Ik had nog niet besloten waar de groep moest kamperen, aangezien elke plek kennelijk te dicht bij mijn andere campinggasten lag. We mochten er namelijk van uitgaan – in elk geval volgens mijn vaste gasten – dat deze jongeren zoveel herrie zouden maken dat niemand 's nachts een oog zou dichtdoen.

Maar de enige die op dit moment echt veel herrie maakte, was een arrogante corpulente man die over mijn camping liep alsof die van hem was: Schwarz, de eigenaar van Makelaardij Schwarz.

Ik liep naar de campingwinkel om nog meer broodjes te verkopen en verkocht een paar broodjes aan 'de Oostenrijker', een man met een zwaar, maar gemoedelijk klinkend Oostenrijks accent. Hij was hier inmiddels twee dagen en woonde met zijn vrouw en drie zonen in een stokoude, ietwat gehavende Knaus Südwind-caravan. Hij had op alles en iedereen iets aan te merken: gisteren waren de hartige krakelingen bijvoorbeeld niet zout genoeg geweest. Maar ik was echt niet van plan om bakker Meierbeck te vragen iets ruimhartiger met zijn zout te zijn, want dan stonden vierentwintig uur later drie ongeruste moeders voor de balie die me vertelden hoe gevaarlijk zout was voor hun kinderen. Ik had het gevoel dat hij al een maand bij ons kampeerde en was dan ook blij toen hij zwijgend zijn zak met broodjes pakte en gewoon vertrok.

Zelfs in de winkel kon ik Schwarz luidkeels horen praten. Ik liep naar de deur en zag dat hij met een vette glimlach op zijn gezicht voor mijn gehate sanitairgebouw stond.

Evelyn stormde de receptie binnen. 'Doe iets!' siste ze tegen me. 'Die man heeft hier niets te zoeken!' Ze had het natuurlijk niet over de Oostenrijker.

Ik deed de laatste broodjes in een papieren zak – de Hetzeneggers waren de enigen die hun broodjes nog niet hadden gehaald – en probeerde Schwarz te negeren. Wat niet goed lukte, doordat Evelyn in de deuropening op hem stond te mopperen.

Ze stond met haar armen over haar boezem, die ze vandaag in een lycra topje met tijgerprint had gehuld. Daarbij droeg ze een glimmende zwarte lycra legging met een

opengewerkte zijnaad. Evelyn hield niet van onopvallende kleding. Vandaag leek ze op Lara Croft vlak voor een riskante stunt.

Ik wilde net in beweging komen om die stunt te voorkomen en Schwarz heel vriendelijk te vertellen dat hij de eigenaar nog niet was, toen ik zag dat mijn schoonmaakster Fanni met een emmer vies water het sanitairgebouw uitkwam. Ze was er net als iedereen op de camping – behalve ikzelf – op tegen dat Schwarz de camping kocht om op deze plek een luxe wellness-hotel te bouwen. Fanni zette de emmer met een plof neer en leek iets te willen zeggen.

Ik versnelde mijn pas, omdat ik vermoedde dat ze dit vieze water over het met bril-lantine in model gebrachte kapsel van deze vervelende man wilde gooien om het na te spoelen met een serie scheldwoorden. Mijn teenslippers klepperden over het asfalt, terwijl Schwarz met een stem die droop van minachting zei dat hij de mensheid een plezier zou doen door dit afschuwelijke sanitairgebouw te slopen.

Hoewel ik eigenlijk vast van plan was geweest om de hele camping aan die man te verkopen, liepen de rillingen me over de rug nu hij zo minachtend over mijn sanitairgebouw praatte. Oké, het wás een lelijk en ouderwets gebouw, en het was waarschijnlijk inderdád het beste om het gewoon te slopen, maar het was nog altijd van míj!

Fanni keek me verwijtend aan en siste tegen me: ‘Ons sanitairgebouw platgooien! Dat kán toch niet!’

Nou ja, zo mooi was dat gebouw nu ook weer niet en ik had eerlijk gezegd ook wel eens gefantaseerd dat ik het ding zou laten slopen. Maar Fanni maakte dit gebouw al zestig jaar schoon; ik mocht haar gevoelens dus niet kwetsen. Ze vond het namelijk heel belangrijk dat dit gebouw schoon was en het kon haar niets schelen dat de tegels poepbruin waren. De tegels in haar eigen badkamer hadden vermoedelijk precies dezelfde bruine kleur.

Schwarz draaide zich naar me om. Hij was in gezelschap van een man van middelbare leeftijd die op een jurist leek en een jongere man. De laatste zou zijn zoon wel zijn, want ze leken sprekend op elkaar en waren zichtbaar trots op hun enorme buik. Geen van de drie mannen leek te beseffen dat het volkomen misplaatst was om nu al te bepalen waar het hotel en het zwembad zouden komen terwijl ze nog niet eens een bod hadden gedaan.

Ik versnelde mijn pas terwijl Fanni energiek een lok grijs haar uit haar gezicht streek die uit haar strakke knotje was ontsnapt en nu als een wit aura om haar hoofd woei. Ze was behoorlijk fit voor haar tachtig jaar, en ik achtte haar er zeker toe in staat deze Schwarz met haar bezem een klap op zijn kop te geven. Terwijl ze dreigend naar de

makelaar keek pakte ze de emmer en gooide hem leeg. Het vieze water stroomde naar de schoenen van Schwarz en liet donkere vlekken achter op het donkere leer. Ik was heel blij dat ze niet beter had gericht.

‘Het is niet te geloven dat dit ding niet gerenoveerd is,’ zei Schwarz net.

Ik werd opeens woedend, want mijn renovatie ging hem niets aan! Met mijn armen over elkaar zei ik: ‘Ik verzoek u mijn camping te verlaten.’

Schwarz negeerde mijn verzoek en zei met zijn valse grijns: ‘Laten we naar uw kantoor gaan om de zaken te bespreken.’ Alsof het volkomen duidelijk was dat dit alles al van hem was!

Fanni stond de oude grijze dweil uit te wringen en opnieuw spatte het water verder dan nodig was.

Gek genoeg had ik opeens ook zin om vies sop over zijn schoenen te gooien. Het was maar goed dat de emmer al leeg was, want ik had me vast niet kunnen beheersen. In gedachten zag ik deze drie vrijpostige mannen al in mijn provisorisch opgeruimde receptie zitten die ook dringend gerenoveerd moest worden en die hij net als het sanitairgebouw wilde slopen.

Het was nog maar tien uur, maar toch al erg heet. Misschien wond ik me daarom wel zo op.

‘U kunt telefonisch een afspraak maken met mijn secretaresse,’ zei ik met hoog opgetrokken wenkbrauwen, hoewel ik geen secretaresse had. ‘Verlaat nu alstublieft deze camping. Míjn camping!’ voegde ik er op kille toon aan toe. Daarna draaide ik me om.

Vlak achter me stonden vijf van mijn vaste gasten: de Schmidkunzen, Evelyn en de Hetzeneggers, die inmiddels waren opgestaan. Ze zagen eruit alsof ze op het punt stonden voor me te applaudisseren.

Ik verkocht de Hetzeneggers hun broodjes, en Vroni Hetzenegger streek even liefkozend over mijn hand. ‘Dat krijgen we wel voor elkaar,’ zei ze.

Ergens vond ik het heel fijn dat zij ons ‘wij’ noemde, ook al wist ik niet goed waarom ze zo positief was met haar ‘Dat krijgen we wel voor elkaar.’ Haar moederlijke boezemging op en neer, en even leek het alsof ze mij in haar armen wilde sluiten en tegen haar veel te grote borsten wilde drukken.

Nadat de Hetzeneggers waren vertrokken liepen Evelyn en ik naar de receptie. Ze was alweer in een goede bui en maakte een espresso macchiato voor me. Ondanks de hitte leek ze bijzonder tevreden.

‘Dat betekent niet dat ik de camping níét verkoop,’ zei ik. Wat was ik toch dom: ik

had meteen spijkers met koppen kunnen slaan en de camping kunnen verkopen. Morgen de camping sluiten, geen broodjes meer halen, geen krakelingen die te zout of niet zout genoeg waren. Ik had geen idee waarom ik Schwarz had weggestuurd, maar het idee dat alles hier zou worden gesloopt, dat op deze plek een chic hotel zou worden gebouwd en het veen in een golfbaan zou worden veranderd maakte me verdrietig, en kwaad.

Met een stralende glimlach gaf Evelyn me de espresso met de perfect opgeschuimde melk. 'Natuurlijk, liefje,' teemde ze, zoals altijd zonder me bij de naam te noemen.

Ik had nog niemand verteld dat ik het me helemaal niet kon permitteren om de camping te houden. Ik had de camping van mijn oma geërfd en moest nog tientallen rekeningen van mijn Nonna betalen. Alles wat ze nog had bezeten, had ze voor haar dood aan het bedrijf Klaus & Gruber overgemaakt voor de renovatie van het sanitairgebouw. Dat was trouwens zoveel geld dat je daar vermoedelijk niet slechts één, maar wel drie of vier nieuwe voor had kunnen bouwen! Bovendien, als je er goed over nacht, kon je dat gebouw beter slopen. Dat die stomme makelaar Schwarz daar net zo over dacht als ik maakte me nog kwader.

Ik ging met mijn koffie op de houten bank voor de receptie in de zon zitten en keek of Schwarz echt was vertrokken; dat was zo. En of de campinggasten aan het smiezen waren; dat was niet zo. En of Fanni nog steeds aan het schoonmaken was, want sinds we zoveel gasten hadden kwam ze niet alleen om vier uur 's ochtends, maar ook nog om tien uur – en mocht ik elke dag de kwaliteit van de bezem met haar bespreken.

Ondanks alle problemen liet ik mijn blik genietend over de camping dwalen. Het was nog maar vier weken geleden dat ik hem had geërfd. De caravans stonden glimmend in rijen in de zon. De tuinkabouters van de voormalige apotheker Schmidkunz leken pas geverfd. En aan de waslijn van de oude halfdove Gröning wapperden een al bijna antiek te noemen donkere zwembroek en een oeroude oranje handdoek die in het midden doorzichtig was in de wind. Ik wilde hier niet blijven, maar het was echt idyllisch tussen de populieren en de weilanden met het uitzicht op het mosgroene meer dat schitterde in de zon en spiegelglad voor het donkere sparrenbos aan de overkant lag! En in de vroege ochtend rook de hele camping altijd heerlijk naar koffie en verse broodjes; mijn maag knorde.

De oude Gröning kwam naar ons toe – Evelyn stond inmiddels bij me – en vroeg met een verwarde blik op zijn gezicht: 'Waar moeten we piesen als dat gebouw is gesloopt?' Naar de wc gaan was namelijk heel belangrijk voor Gröning; hij deed dat wel één keer per uur.

‘Er wordt niets gesloopt,’ zei Evelyn tegen niemand in het bijzonder.

‘Maar dat zei hij,’ zei Gröning boos.

Hij was dus niet zo doof als we dachten. Ik liet Evelyn met hem praten. Gröning kwam hier al sinds de camping was geopend en zou nu wel vijftachtig zijn. Het leek alsof hij was gekrompen maar zijn huid even groot was gebleven; zijn lichaam bestond alleen maar uit rimpels. Door zijn talloze wandelingen was hij echter ongelooflijk fit en pezig, en hij kon vast sneller lopen dan ik. Misschien moest ik hem mijn geërfde reusachtige hond Milo wel geven.

Weer liet ik mijn blik over de camping dwalen. Iedereen was met zijn eigen dingen bezig. De mannen liepen voornamelijk met grijze afwasbakken rond of brachten het afval weg. Ik keek bijna vol liefde naar iedereen, maar toch stond ik op om naar binnen te gaan.

Toen naast ons opeens een motor werd gestart schrok ik zo dat er een spat koffie op mijn T-shirt kwam.

Evelyn kwam achter me aan en deed de deur van de receptie achter me dicht. ‘Het is echt de hoogste tijd dat Sepp het gras weer eens maait.’

‘Sepp?’

O ja, Sepp was de tuinman van mijn Nonna. Ik was als kind heel bang voor hem geweest, omdat ik dacht dat hij een waanzinnige tovenaars uit een onbekend universum was. Ik keek nieuwsgierig tussen de gordijnen door naar buiten. Hij was geen spat veranderd: hij had nog steeds een enorme snor en een grimmige blik. En ook vandaag leek het alsof hij het gras niet ging maaien, maar pletten. ‘Ik zal straks met hem bespreken hoe het verder moet als hij een andere baan-’

Evelyn viel me in de rede. ‘Met Sepp kun je niets bespreken.’ Ze draaide zich om en spoelde haar koffiekopje om. ‘Voor nu moet je maar blij zijn dát hij hier weer is. Zijn moeder is begin mei overleden en sinds die tijd is hij hier niet meer geweest. We waren al bang dat hij helemaal niet meer terugkwam.’

‘Dan praat ik over een paar dagen wel met hem,’ verzuchtte ik.

‘En hij kan ook geen nieuwe baan zoeken.’

‘Waarom niet?’

‘Sepp is... hoe zal ik het zeggen...?’ Ze zei het niet hardop, maar draaide met haar wijsvinger naast haar slaap om aan te geven dat hij geestelijk niet helemaal in orde was. ‘Hij praat niet. Als je hem ontslaat, komt hij toch terug en gaat hij gewoon door met zijn werk.’

Dat kon ik me niet voorstellen.

‘Hij praat niet?’ Ik begreep er niets van. Ik had weliswaar nog nooit een gesprek met hem gevoerd, maar ik kon me goed herinneren dat hij een keer tegen me had geschreeuwd toen ik naast zijn zitmaaier speelde, waarna hij over mijn Barbie reed, die daarna geen armen en geen hoofd meer had gehad.

‘Hij stoot alleen maar geluiden uit. Daarom kan hij dus geen sollicitatiegesprekken voeren.’

Hij leek inderdaad een beetje zwakzinnig, maar dat kwam misschien ook doordat zijn rechterslaap een beetje was ingedeukt – alsof hij daar een keiharde klap tegenaan had gehad.

‘Hij schreeuwt of hij mompelt.’

Nou, geweldig. Ik had dus een camping geërfd met een schoonmaakster van tachtig en een debiele tuinman. Plus een sanitairgebouw dat rijp was voor de sloop. En al mijn geld lag bij een bedrijf dat het liefst mosterdgele tegels gebruikte!

Een beetje gefrustreerd stapte ik over mijn eveneens geërfde enorme zwarte hond heen, die van alle gebeurtenissen helemaal niets had meegekregen, doordat hij diep in slaap vlak voor de computer lag.

Evelyn zei: ‘Ik zal Sepp naar het hoger gelegen weiland sturen. Dat moet hij maaien, dan kan die jeugdgroep daar kamperen.’

‘Op het weiland?’ vroeg ik verbaasd, terwijl ik de computer aanzette.

‘Aan de overkant van de straat. Dan horen we ze minder goed. Blijf jij maar hier, want ik weet niet wat er gebeurt als Sepp opeens iemand ziet die hij niet kent.’

Wat kon er nu gebeuren, vroeg ik me af. Het was maar goed dat Evelyn dit allemaal regelde. Eigenlijk kon het me niets schelen waar die groep jongelui hun tenten neerzette. Ik vond het ook prima als ze dat op het weiland deden.

Ik keek Evelyn na, die met wiegende heupen naar buiten liep.

‘Morgen!’ riep ze tegen Sepp, maar hij ging gewoon door met zijn werk alsof ze helemaal niets had gezegd.

Lees verder in *De dood gaat op kamp*

Sofia's camping-serie – deel 2 Eerste verschijndatum 2021

Oorspronkelijke titel *Der Tod sonnt sich im Campingstuhl*

Oorspronkelijke uitgever

Copyright ©

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp

Omslagillustratie

Opmaak binnenwerk

ISBN e-book 978 90 261 5784 4

ISBN luisterboek 978 90 261 5785 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tevens in de Sofia's camping-serie:

Moord in de camper – deel 1

De dood houdt geen siësta – deel 3